

RAZGOVOR S HRVATSKIM KOPLJAŠEM IVANOM MUSTAPIĆEM KOJI JE U PRVOM HICU NADMAŠIO REKORD MEDITERANA

Križ prije svakoga hica

● Kako je Ivan iskoristio Beograd ● Pobjednik s nezgodnim pečatom ● U hrvatskom »grču« ● Svi su bili šokirani

Hrvatski kopljaš Ivan Mustapić, rodom iz Posušja, osvojio je nedavno na Mediteranskim igrama zlatnu medalju bacivši koplje 79,46 metara i oborivši rekord Mediterana. Sada je na europskoj atletskoj gran-prix turneji, a nakon toga u kolovozu čeka ga nastup na svjetskom atletskom prvenstvu u Stuttgartu.

Konkurencija će biti jaka, ali Ivan se nada da će se i tamo boriti za medalju.

Neposredno prije razgovora za »Glas Koncila« Ivan je na atletskom stadionu »Mladost« na Savi iz invalidskih kolica bacio prvo koplje, otvarajući prvenstvo Hrvatske za vojne invalide i paraplegičare. Kako sam kaže, branitelji »nisu dali zdravlje da bi netko dijelio Hrvate.

GK: Vaš je prvi trener izbačen iz škole u Posušju, gdje ste počeli trenirati, jer je bio deklarirani katolik. Je li to imalo veze i s vama?

Mustapić: Imalo je. Mi smo bili jedno društvo, nas desetak, koji smo krenuli u osnivanje atletske sekcije. Nosili smo nezgodan pečat. Nismo imali potporu, posebno tadašnje vlasti. Tada ako niste bili podobni u komitetu, niste bili nigdje. Sve smo financirali iz svog džepa koliko smo mogli. I koplja i putovanja. Bilo je jako teško. Prvi trener, Mladen Kraljević, uvijek je bio takav i dan danas je takav. Ali doživio je svoju afirmaciju, sada je u ministarstvu za sport. Ranije je bio profesor na školi ali je morao je promijeniti sredinu. Počeo je raditi u Hrvatskoj, u Imotskom, tako da se malo zaštitio. Bez obzira na to, nastavili smo trenirati.

GK: Kako to da ste nakon tog pritiska otišli u Beograd?

Mustapić: Kad sam završio srednju školu, bio sam na raskrižju. Ili, se prestat baviti sportom, ili tražiti neko rješenje gdje bi me netko financijski pomagao. Nitko iz hrvatskih klubova nije pokazao interes.

GK: Zbog toga što ste nosili katolički pečat ili općenito?

Mustapić: To je vrijeme... Hrvatska atletika bila je u nekakvom vakumu, nisu pokazivali interes da ista uloze. A ovi iz Beograda ponudili su pristojnu svotu. Odlučio sam iskoristiti te njihove uvjete i napraviti nekakav rezultat. Mislim da mi je to jedan od boljih poteza u karijeri. Bio sam tamo dvije i pol, tri godine. Nastupao sam za klub i za reprezentaciju bivše Jugoslavije. Tamo sam stekao afirmaciju i prvu medalju na Mediteranskim igrama, nekoliko medalja na Balkanijadi, a otišao sam i na svjetsko prvenstvo...

GK: Je li bilo razlike u nastupu za hrvatski ili srpski klub?

Mustapić: Samo članstvo u nekom od beogradskih klubova donosilo je

bonitete. To se znalo. Tko bliže oltaru, bolje misu čuje. To je uvijek bilo tako. Nikad u Zagrebu nisu niti će biti, uvjeti za sportaše, ni materijalni, ni novčani, kao što oni daju potporu svojim sportašima. Oni su uvijek stajali na glavnom loncu i uzimali su sebi koliko im je trebalo. Njihovi sportaši nisu nikad oskudijevali. Evo, ja se i s ovakvim rezultatima ovdje u Zagrebu »grčim« da riješim neka egzistencijska pitanja. U Beogradu bih to već davno riješio. Ali, normalno da nije sve u tome.

GK: Ovo je zapravo vaša prva medalja za Hrvatsku.

Mustapić: Ovo je prvo službeno natjecanje na koje smo išli svi zajedno. Prošle godine sam bio sedamnaesti na svjetskim rang listama, a šesnaesti na Olimpijadi. To mi je bilo posebno drago. Ovo je sada na Mediteranskim igrama konačno jedna prava medalja. Hrvatska baš nije osvojila puno medalja u pojedinačnim sportovima, pa mi i stoga tako draga.

GK: Teško je i u ekipnim sportovima?

Mustapić: To je zbog toga što se u Europi stvorilo još mnogo novih država u kojima će sport bivšega sistema egzistirati još neko vrijeme. U Rusiji dok ne dođe od pada kvalitete, proći će još pet godina. Za to će vrijeme biti jako teško uzimati medalje i u pojedinačnim i u ekipnim sportovima.

GK: Ostavili ste materijalnu sigurnost u Beogradu i došli ste se boriti za hrvatsku atletiku!

Mustapić: Sve sam uložio u to. Prvi dio sezone podredio sam strogim treninzima. Nisam mnogo išao po komercijalnim nastupima. Svu sam energiju, i mentalnu i fizičku, štedio za Mediteranske igre. Kada sam pogledao uvjete na stadionu i konkurenciju, znao sam da će 78–79 metara biti dovoljno za prvo mjesto. Bio sam prvi bacač u prvoj seriji. Odmah sam bacio 79,46 metara i srušio rekord

Mediterana za tri i pol metra. Svi su ostali šokirani. Dok su se snašli, već je natjecanje bilo gotovo.

GK: Jeste li se srel s problemom dopinga u športu?

Mustapić: Naš je narod sklon raditi bauka od nekih stvari. Skloni smo preuveličavanju. Tražimo probleme i tamo gdje ih nema. Ja se niti ne sjećam kada je neki hrvatski sportaš pao na doping kontroli, a toliko medalja je osvojeno. Hrvatski je sport dokazao da je častan i dostojanstven.

GK: Pripremate li se duhovno za natjecanje? Zazovete li Boga u trenutku kada bacite hitac?

Mustapić: Misa ili molitva, to je sastavni dio života. To je nešto sasvim normalno. Prije svakoga hica se prekrizim. I navečer, otkad znam za sebe, imam molitve koje izmolim. To se kroz život proteže, tako da ništa specijalno Boga ne treba zvati u nekim trenucima. Kada sam s obitelji u Zagrebu, onda odem ili u katedralu ili u Prečko na misu. Čak i kad sam van Zagreba, na pripremama u Puli naprimjer, volim otići na misu.

U ovim trenucima u kojim se sada nalazi hrvatski narod bilo bi poželjno da svak odvoji dio svoga slobodnog vremena da se pomoli Bogu za pomoć svim Hrvatima na svim poljima. I onima u svijetu koji rade i pomažu onima koji se bore za novu egzistenciju. Jer mi smo narod koji je na svjetskoj vjetrometini i koji se bori za голу egzistenciju.

GK: Jeste li zadovoljni politikom Hrvatske prema Herceg-Bosni?

Mustapić: U principu, o politici ne volim pričati. Ali neki glasovi se čuju od pojedinaca, ne znam iz kojih poriva i iz kojih motiva — dajte se odrekite ovoga ili onoga. Ja bi samo podsjetio naš narod da u Srbiji već godinu dana gladuju, njih deset milijuna, ali nikad se niti jedan nije odrekao nijednog Srbina, ni preko Drine. Gladuju, ali im apetiti samo rastu. Mi, kad malo stisne, odmah se vadimo. To neka bude poruka svakome tko razmišlja na takav način.

Josip Štilinović